

بررسی اثر ترومای صوتی حاصل از دریل جراحی در جراحی‌های ماستوئید روی گوش مقابل

از طریق اندازه‌گیری otoacoustic emission

بیمارستان امیراعلم و امام تهران - ۱۳۷۹

دکتر علیرضا کریمی یزدی (دانشیار)، دکتر محمد صادقی (استادیار)، دکتر عباس ندیمی تهران (استادیار)، دکتر محسن نراقی (استادیار)،
دکتر غلامعلی دشتی‌خوبدکی (دستیار)، دکتر کسری ثابتی (متخصص)
بخش گوش و حلق و بینی و جراحی سر و گردن مجتمع بیمارستانی امام خمینی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

چکیده

مقدمه: اثر مخرب اصوات با شدت زیاد روی ساختمان‌های گوش داخلی از سال‌ها پیش شناخته شده است. اثر سر و صدای ناشی از دریل جراحی روی گوش مقابل یکی از این اثرات است که کمتر در مورد آن بحث شده است. هدف از انجام این مطالعه ارزیابی کاهش شنوایی در گوش عمل نشده توسط دستگاه ادیومتر (اندازه‌گیری تون خالص یا PTA (Pure tone audiometry) و دستگاه OAE (اندازه‌گیری بازتاب شنوایی یا DPOAE (Distortion product otoacoustic emission) در بیمارانی است که تحت عمل ماستوئیدکتومی قرار گرفته‌اند می‌باشد.

مواد و روشها: طی این مطالعه توصیفی تحلیلی، ۴۹ بیمار که در سال ۱۳۷۹ در بیمارستان‌های امیر اعلم و امام خمینی تهران تحت عمل ماستوئیدکتومی قرار گرفته بودند از نظر آسیب صوتی حاصل از دریل جراحی روی گوش مقابل ارزیابی شدند. وضعیت شنوایی قبل از عمل بیماران با انجام آزمایشات PTA و DPOAE و وضعیت پس از عمل آنها نیز به کمک آزمایشات PTA و DPOAE مجدد ارزیابی شد.

یافته‌ها: دامنه سنی بیماران ۹ تا ۵۵ سال با میانگین سنی ۲۹ سال بود. ۲۵ بیمار مرد و ۲۴ بیمار زن بودند. در بررسی انجام شده در ۷-۱۰ روز بعد از عمل، از مجموع ۴۹ بیمار، ۴ بیمار (۸/۱٪) تغییر در آستانه‌های PTA و ۷ بیمار (۱۴/۲٪) تغییر در دامنه‌های DPOAE پیدا کردند. در کنترل مجدد یک ماه بعد از آن در ۲ بیمار دچار کاهش شنوایی در PTA و ۵ بیمار از ۷ بیمار دچار تغییر دامنه در DPOAE بهبود مشاهده شد.

نتیجه‌گیری و توصیه‌ها: بطور خلاصه می‌توان نتیجه گرفت که ترومای صوتی حاصل از دریل جراحی روی گوش مقابل در تعداد کمی از بیماران رخ داده که اکثراً قابل برگشت می‌باشد.

دیگری چون سن، جنس، نوع عمل و وضعیت گوش مقابل نیز در بررسی لحاظ شده‌اند.

مواد و روش‌ها

این مطالعه از نوع توصیفی تحلیلی بوده و طی سال ۱۳۷۹ در دو بیمارستان امیر اعلم و امام خمینی (ره) تهران انجام گرفته است. در مجموع ۴۹ بیمار در این مطالعه مورد بررسی قرار گرفتند که از این تعداد ۲۵ نفر مرد (۵۱/۰۲٪) و ۲۴ نفر زن (۴۸/۹۸٪) بودند. متوسط سنی بیماران ۲۹/۱۳ سال و دامنه سنی بین ۹-۵۵ سال بوده است. روش انجام کار به این شکل بود که قبل از انجام عمل ماستوئیدکتومی از بیمار PTA و DPOAE گرفته می‌شد. اندیکاسیون عمل در همه بیماران اوتیت میانی مزمن بوده است. گوش عمل نشده (گوش مقابل) که در این مطالعه تحت بررسی قرار گرفت در ۴۰ مورد سالم، در ۵ مورد قبلاً عمل شده و در ۴ مورد دچار عفونت مزمن گوش میانی بوده است. نوع عمل انجام گرفته در ۳۱ مورد ICW (Intact wall down) بوده که ۵ مورد آن همراه با کانال پلاستی بوده است. در ۱۸ مورد هم عمل CWD (Canal wall down) انجام گرفت. مدت زمان دریل برای بیماران بین ۱۰۰-۲۵ دقیقه با متوسط ۶۵ دقیقه بوده است.

پس از عمل در اولین فرصت ممکن (۱۰-۷ روز بعد) از بیمار PTA و DPOAE مجدد گرفته شد و با اندازه‌های قبل از عمل مقایسه گشت تا میزان تغییرات بررسی گردد. در مورد PTA افزایش آستانه در هر یک از فرکانس‌های ۲۵، ۵۰۰، ۱۰۰۰، ۲۰۰۰، ۴۰۰۰، ۸۰۰۰ هرتز به میزان بیش از ۱۵ dB و یا تغییر متوسط کلیه آستانه‌ها بیش از ۷/۵ dB تغییر قابل ملاحظه در نظر گرفته شد. در مورد نتایج DPOAE، کاهش دامنه بیش از ۲/۵ dB SPL (Decible sound pressure level) در یک فرکانس یا کاهش متوسط کلیه فرکانس‌ها بیش از ۱ dB SPL تغییرات قابل ملاحظه در نظر گرفته شدند. در صورت تغییر قابل ملاحظه در آستانه‌ها یا دامنه‌ها، آزمون‌های مزبور پس از یک ماه مجدداً چک می‌شدند.

مقدمه

اثر مخرب و آسیب‌رسان صداهای بلند که می‌تواند منجر به کاهش شنوایی حسی عصبی شود از سال‌ها پیش شناخته شده است. در جراحی‌های اتولوژیک وسایل مختلفی بکار می‌روند که با تولید صداهای بلند ممکن است هم بیمار و هم پزشک را تحت تأثیر اثرات مخرب خود قرار دهند (۱). سر و صدای ناشی از دریل اتولوژیک در جراحی‌های ماستوئید یکی از این موارد است. نخستین بار در سال ۱۹۶۰، Schuknecht و همکارانش به بررسی اثر صوتی روی گوش مقابل در اثر انجام جراحی روی یک گوش مرجع پرداختند (البته این محققان روی دریل مطالعه انجام ندادند) و تغییر آستانه‌ها تا dBHL (Decibel Hearing Level) ۶۰ در بیماران آنها گزارش شد (۲).

طبق فرضیه موجود در ترومای صوتی، اثر مخرب این تروما در وهله اول به سلول‌های حلزون موسوم به سلول‌های مویی خارجی (Outer hair cell) OHC اعمال می‌گردد که در مراحل خفیف‌تر فقط مؤک‌های این سلول‌ها و در مراحل پیشرفته‌تر تخریب در خود سلول‌ها نیز حاصل می‌شود. به کمک آزمون OAE (Otoacoustic emission) و بویژه DPOAE (Distortion product OAE) می‌توان عملکرد و نیز تغییر عملکرد این سلول‌ها را ارزیابی کرد. تغییراتی که به کمک DPOAE در وضعیت OHC نشان داده می‌شوند حساس‌تر از آن هستند که به وسیله آزمون‌های مرسوم از قبیل PTA (Pure tone audiometry) نیز کشف شوند.

با توجه به نقش DPOAE، در سال ۱۹۹۷، Dacruz و همکارانش طی یک مطالعه با استفاده از DPOAE حین عمل جراحی، به بررسی نقش ترومای صوتی روی گوش مقابل پرداختند (۳). آنها توانستند از ۱۲ بیمار، در ۲ بیمار تغییراتی را نشان دهند که برگشت‌پذیر نیز گزارش شد.

در این مطالعه تلاش شده است که با استفاده از DPOAE و PTA پس از عمل جراحی ماستوئید، نقش مخرب احتمالی ترومای دریل روی گوش مقابل ارزیابی گردد. البته پارامترهای

پارامترهایی از قبیل سن، جنس، مدت زمان عمل، مدت زمان دریل، آزمون شواباخ و وضعیت گوش مقابل ارتباط نداشته است ($P=NS$).

متوسط تفاوت آستانه‌های قبل و بعد از عمل برای کلیه فرکانس‌ها در گروه زنان $1/8$ دسی‌بل (محدوده بین $2/5$ تا $8/3$ دسی‌بل) بود. در گروه مردان متوسط تفاوت آستانه‌ها برای کلیه فرکانس‌ها $1/64$ دسی‌بل بود (محدوده بین $3/3$ تا $7/83$ دسی‌بل). تفاوت آستانه‌های PTA در کل بیماران مورد مطالعه $3/3$ تا $8/3$ دسی‌بل و متوسط آن $1/74$ محاسبه شد. در مورد فرکانس‌های بالاتر یعنی 2000 ، 4000 و 8000 هرتز نیز متوسط تغییر آستانه‌های قبل و پس از عمل برای زنان $3/04$ دسی‌بل (محدوده بین $3/3$ تا $13/3$ دسی‌بل) و برای مردان $1/19$ دسی‌بل (محدوده بین $8/3$ تا $8/3$ دسی‌بل) بدست آمد. در کل بیماران متوسط تغییر آستانه‌های قبل و بعد از عمل در فرکانس‌های بالا برابر $2/61$ و محدوده تغییرات بین $8/3$ تا 3 دسی‌بل متغیر بود.

در مجموع ۷ بیمار تغییراتی را در دامنه‌های DPOAE بین قبل و بعد از عمل نشان دادند (جدول ۲). بین این پارامتر با تغییر در متوسط آستانه‌های فرکانس بالا ارتباط آماری بسیار ضعیفی وجود داشته $(P=0/49)$ و بین آن با سن، جنس، نوع عمل، مدت زمان دریل، وضعیت گوش مقابل و آزمون شواباخ ارتباط آماری وجود ندارد ($P=NS$). از این بیماران ۵ مورد در کنترل مجدد یکماه بعد بهبود پیدا کردند، یک نفر هیچگونه بهبودی نشان نداد و یک نفر در یک فرکانس بهبودی داشت.

بحث

نتایج حاصله نشان می‌دهد که تعدادی از بیماران مورد مطالعه در معرض افت شنوایی بوده‌اند. دو نکته قابل ذکر است. یکی اینکه بطور حتمی نمی‌توان گفت که بروز تغییرات آستانه یا دامنه در اثر صوت حاصله بوده است. البته تغییرات دامنه‌های

پارامترهایی از قبیل سن، جنس، مدت زمان عمل، وضعیت گوش مقابل، آزمون شواباخ و نوع عمل انجام گرفته بعنوان متغیرهای مستقل در نظر گرفته شده و ارتباط آماری آنها با کاهش شنوایی بررسی شد. بیماران با افت شنوایی شدید و عمیق، عوارض عفونت مزمن و بیماری‌هایی که مراجعه نکردند از مطالعه حذف شدند.

روش محاسبه آماری از طریق t-test و تست Mann-Whitney بوده است. جهت اندازه‌گیری DPOAE از دستگاه Hartmann و نرم‌افزار ILO-88 استفاده شده و جهت PTA دستگاه Madsen OB-822 بکار رفته است.

یافته‌ها

بیماران این مطالعه ۴۹ مورد می‌باشند که در طی سال ۱۳۷۹ مورد بررسی قرار گرفتند. همه این بیماران تحت عمل جراحی ماستوئیدکتومی با استفاده از دریل در یک گوش قرار گرفتند.

بین نوع عمل انجام شده و مدت زمان دریل بعنوان یک متغیر مستقل ارتباط وجود داشته است به نحوی که در اعمال جراحی ICW مدت زمان دریل کوتاه‌تر از اعمال جراحی CWD بوده است ($P<0/005$). آزمون شواباخ هم در ۱۵ مورد از بیماران ضعف نسبی داشته که اکثر آنها (70%) دارای پانولوژی در گوش مقابل بوده‌اند ($P<0/05$).

از بیماران مورد مطالعه ۴ بیمار در آزمون PTA تغییر قابل ملاحظه در تفاوت آستانه‌ها پیدا کردند (جدول ۱). از این ۴ بیمار ۲ مورد افزایش در آستانه 4000 هرتز را به میزان بیش از 15 dB نشان دادند که یکی از آنها پس از یک ماه بهبودی پیدا کرده و مورد دیگر همچنان افزایش آستانه را در فرکانس 4000 هرتز نشان داد.

مورد سوم نیز افزایش در آستانه 2000 هرتز و افزایش در میانگین آستانه‌ها به میزان $7/5$ dB داشت که پس از یکماه در آستانه 2000 هرتز بهبودی پیدا کرد ولی میانگین آستانه‌ها تغییری نشان نداد. مورد چهارم تنها تغییر در میانگین آستانه‌ها را بیش از $7/5$ dB داشت که یکماه بعد بهبود پیدا کرد. همانطور که در جدول ۱ ملاحظه می‌شود، وقوع این حالت با

جدول شماره ۱- اطلاعات مربوط به موارد افزایش آستانه‌های PTA در بیماران مراجعه کننده

بهبودی	میزان تغییر آستانه PTA (dB)	فرکانس تغییر کرده در PTA (هرتز)	گوش مقابل	آزمون شواباخ	طول مدت دریل (دقیقه)	نوع عمل	جنس	سن	
+	۱۷	۴۰۰۰	سالم	ضعیف	۸۰	CWD	زن	۴۶	۱
+	۷/۶	متوسط کل	عمل شده	ضعیف	۵۴	ICW	مرد	۴۶	۲
-	۲۰	۴۰۰۰	سالم	خوب	۷۵	CWD	مرد	۲۱	۳
+	۱۸	۲۰۰۰	سالم	خوب	۵۰	ICW	مرد	۱۴	۴
-	۷/۵	متوسط کل							
یک آستانه: ۱۸/۳					۶۴/۷۵			۳۱/۷۵	میانگین
متوسط کل: ۷/۵۵									
			NS	NS	NS	NS	NS	NS	P value

جدول شماره ۱- اطلاعات مربوط به موارد کاهش دامنه‌های DPOAE در بیماران مراجعه کننده

بهبودی	میزان تغییر آستانه PTA (dB)	فرکانس تغییر کرده در PTA (هرتز)	گوش مقابل	آزمون شواباخ	طول مدت دریل (دقیقه)	نوع عمل	جنس	سن	
+	۵	۴۰۰۰	سالم	ضعیف	۸۰	CWD	زن	۴۶	۱
+	-۲/۵	۱۰۰۰	سالم	خوب	۵۲	ICW	زن	۳۲	۲
-	۱/۶	۱۰۰۰	COM	ضعیف	۹۲	CWD	زن	۱۳	۳
+	۷/۵	۲۰۰۰	سالم	خوب	۵۰	ICW	مرد	۱۴	۴
-		متوسط کل							
	۵/۸۳	۴۰۰۰	سالم	خوب	۷۵	CWD	مرد	۲۱	۵
	۷/۶	متوسط کل	عمل نشده	ضعیف	۵۴	ICW	مرد	۴۶	۶
	-۲/۵	۳۰۰۰	shgl	خوب	۸۵	CWD	زن	۲۲	۷
	۳/۲۱				۶۹/۷۱			۲/۷۷	میانگین
	P < 0.05		NS	NS	NS	NS	NS	NS	P value

CWD: Canal wall down

ICW: Intact canal wall

PTA: Pure tone audiometry

DPOAE: Distortion product otoacoustic emission

COM: Chronic otitis media

استفاده در این مطالعه برای کاهش قابل ملاحظه در دامنه DPOAE بر حسب اعداد فرضی و قراردادی بوده که از مطالعات و دانسته‌های قبلی اخذ گردیده است (۴) و با توجه به جدید بودن این آزمون و موجود نبودن normهای مشخص،

DPOAE با توجه به برگشت نسبتاً خوبی که در موارد ما داشته است ظاهراً بیشتر یا ترومای صوتی ارتباط دارد اما PTA از این جهت غیراختصاصی‌تر است. نکته دوم اینکه معیار مورد

کاهش شنوایی ارتباط داشته است (۵) و در برخی دیگر اشاره‌ای به طور مدت دریل نشده است (۳). با توجه به مطالب فوق به نظر می‌رسد که حساسیت ذاتی حلزون نسبت به طور مدت دریل نقش مهم‌تری داشته باشد. در مطالعه دیگری که به مقایسه وسایل مختلف بکار رفته در جراحی‌های اتولوژیک پرداخته است نیز چنین مطرح شده که کاهش شنوایی ناشی از صدا، هم با مدت مواجهه و هم با شدت صوت (Sound SPL, pressure level) ارتباط دارد (۱).

در مجمع می‌توان چنین نتیجه گرفت که ترومای صوتی ناشی از دریل در گوش مقابل اثر آسیب‌رسان خود را بویژه روی OHCها اعمال می‌کند. این اثر توسط آزمایشاتی مثل PTA و DPOAE قابل ارزیابی می‌باشد. همچنین بدنبال اعمال جراحی ماستوئیدکتومی، تعداد کمی از بیماران دچار کاهش شنوایی ناشی از صدای دریل می‌شوند که اکثراً موقتی است.

در مورد عدم بهبودی در ۲ بیمار از بیماران این مطالعه؛ با توجه به اینکه در مطالعات دیگر (۳) برگشت در همه افراد مشاهده شده است، ممکن است بیماران ما دچار آسیب برگشت‌ناپذیر در کوکلنا شده باشند و یا اینکه ممکن است بررسی‌های طولانی مدت برگشت در دامنه‌های مورد نظر را نشان دهند.

اعداد فرض شده در معرض تغییر می‌باشند (یعنی تغییر ۱۵ dB در دامنه یک فرکانس یا تغییر بیش از ۱ dB در متوسط فرکانس‌ها). در مورد آستانه‌های PTA معیارهای فرض شده (تغییر بیش از ۱۵ dB در یک فرکانس یا تغییر بیش از ۷/۵ dB در متوسط فرکانس‌ها) ملموس‌تر هستند.

در مطالعات گذشته این مسئله نشان داده شده است که در صورت بطول انجامیدن drilling، کاهش شنوایی در گوش مقابل ایجاد می‌گردد (۵) که با توجه به سطوح بالای صدای ایجاد شده توسط دریل (۶)، احتمال آسیب‌رسان بودن این سر و صدا (۷۸،۹)، و مکانیسم‌های ایجاد کاهش شنوایی به دنبال صدای بلند؛ فهم این مطلب ساده‌تر است. مطالعه Dacruze که دو مورد کاهش در دامنه‌های DPOAE را بدنبال drilling گزارش کرده است نیز این مسئله را نشان می‌دهد که گوش مقابل در معرض سر و صدای قابل ملاحظه‌ای است و می‌تواند دچار کاهش شنوایی گردد (۳). از طرفی مطالعه Dacruze گذرا بودن تغییر دامنه‌ها را نیز مطرح کرده که در این مطالعه این مسئله تأیید شده است.

آنچه از نتایج مطالعه برمی‌آید این است که تغییر در دامنه‌های DPOAE یا آستانه‌های PTA با عواملی چون سن، جنس، نوع عمل انجام شده، وضعیت گوش مقابل و حتی مدت زمان انجام دریل ارتباط ندارد (P=NS). در برخی مطالعات همانطور که قبلاً ذکر شد مدت زمان دریل با بروز

Correspondence: Dr. Amirhossein
 Farahmandi, MD, PhD, FRCGS, FRCR
 Otorhinolaryngology and Head and Neck
 Surgery, Imam Reza Hospital, Tehran, Iran
 Email: farahmandi@tums.ac.ir

مستند به مقاله که راجع به دریل در گوش است و در این مطالعه نیز به روشی مشابه انجام شده است. در این مطالعه نیز به روشی مشابه انجام شده است. در این مطالعه نیز به روشی مشابه انجام شده است. در این مطالعه نیز به روشی مشابه انجام شده است.

منابع

1. Michael EM, Kartush JM. Implication of sound levels generated by otologic devices. *Otolaryngol Head Neck Surg* 2001; 125(4): 361-363.
2. Schuknecht HF, Tonndorf J. Acoustic trauma of the cochlea from ear surgery. *Laryngoscope* 1960; 71: 479-505.
3. Dacruz MJ, Fagan P, Atlas M, McNeil C. Drill-induced hearing loss in the nonoperated ear. *Otolaryngol Head Neck Surg* 1997; 117: 555-558.
4. Robinette MS, Glatcke TJ. Otoacoustic emissions and clinical applications. Thieme 1997; P: 83-107.
5. Lawrence RL, Jockler RK, Chen DA. Contralateral hearing loss after neurootological surgery. *Otolaryngol Head Neck Surg* 1995; 113: 276-282.
6. Miller JD. Effects of noise on people. *J Acoust Soc Am* 1974; 56: 729.
7. Kylen P, Arlinger S. Drill-generated noise levels in ear surgery. *Acta Otolaryngol* 1976; 82: 402-409.
8. Kylen P, Arlinger S, Bergholtz LM. Perioperative temporary threshold shift in ear surgery: an electrocochleographic study. *Acta Otolaryngol* 1977; 84: 393.
9. Parkio JL, Wood GS, Wood RD, McCandles GA. Drill and suction generated noise in mastoid surgery. *Arch Otolaryngol* 1980; 106: 92-96.